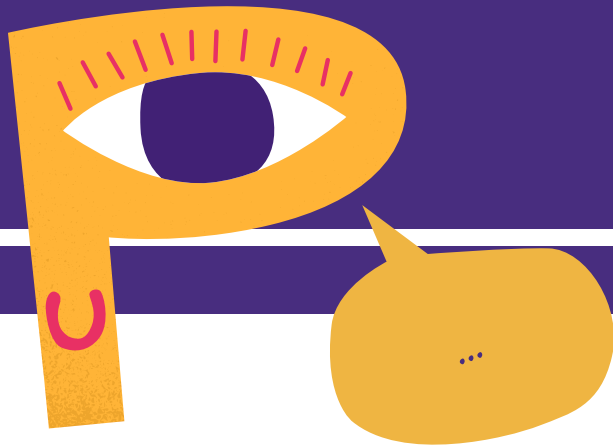

LISTY PODZIMNÍ 6

sobota 19. 10. 2024 / denní zpravodaj 48. ČDP / cldp.cz

Václav Klapka:

Kuráž nabízí zamyšlení nad tím, co je to lidskost.
Režisér inscenace Matka Kuráž.

Chce to kuráž dělat v dnešní době Matku Kuráž?

Mně připadá, že doba je přesně na takovou hru zralá. Divadlo by přece mělo být výpovědí, hlubokou výpovědí o tom, co současnou společnost trápí. A tohle přesně Kuráž splňuje.

Dramaturgicky to tedy žádná kuráž nebyla. To spíš technicky ano: sehnat tolik lidí, kteří přes svá profesní i osobní zaneprázdnění do takhle obtížné věci půjdou, to chtělo kuráž! Ale snad se to podařilo.

Co tě vedlo k tomu, že jsi sáhl právě po tomto tématu?

Nejdříve, to bylo ještě před covidem, mě lákalo zkusit udělat nějaké Brechtovo divadlo, které se svými postupy od naší běžné činohry liší. Pak ale přišla válka a najednou bylo jasné, že to musí být Kuráž! A právě ta možnost prozkoumat člověka, konkrétně jednu rodinu v tak extrémní situaci jakou válka je, to mě nakonec doslova ke Kuráži přibýlo. A snad se mi podařilo tohle zaujetí přenést i na lidi, kteří v tom jedou se mnou.

Co bys rád, aby si diváci z představení odnesli?

Hlavně nechci, aby se nudili a litovali těch dvou hodin v divadle. Co si odnesou, to je na nich, na jejich životních zkušenostech a postojích. My nabízíme zamyšlení nad tím, co je lidskost a vůle žít. A to není málo.

Jaké to je mít na domácím festivalu dvě premiéry?

Jsem už starej divadelní pes, měl jsem dvě inscenace i jinde, třeba na Hronově, tak to prostě беру jako fakt. Kromě toho skutečnou premiéru budu mít přece jen jednu: Odpoledne s Lakrimáčkem, kde hraju. Svou práci na Kuráži dokončím na poslední generálce. Pak už to neovlivním a můžu jít s klidem do hospody, což je samozřejmě blbost – budu u Kuráže napjatější než ti, kteří v ní hrají.

Výstava knižních ilustrací Anety Františky Holasové k vidění do soboty ve spodním patře v divadelní kavárně.

Otázka pro Lukáše Křížka

Režisér inscenace
Belgická rybka

Jaké téma dnešní doby tvá inscenace řeší?

Nejdůležitější je pro mě téma vnitřního dítěte, na které často zapomínáme a které bývá leckdy odvážnější a hlavně svobodnější než my. A s tím je spjaté téma jinakosti. Přijetí sebe sama takového, jaký jsem. Se vším všudy navzdory okolnostem. Což není vůbec snadné. Obzvláště, když je celý problém navíc v rodičích, potažmo společnosti danému jedinci nejbližší. Rodiče si zkrátka nevybíráme, ale to, jací jsme a budeme – to už je a mělo by být jenom na nás

Otázka pro Jakuba Pilaře

Herec inscenace Sex

Jaké bylo zkoušet hru Sex jen se samými chlapy, navíc z různých koutů republiky, a co máš na inscenaci nejraději?

Po inscenacích Klub a Přiznání je to vlastně další divadelní práce v mužském prostředí, takže si teď spíš naopak zvykám, jaké je to dělat divadlo i s dámami. (smích) Nás šest spojuje absolutní až fanatická láska k divadlu. O divadelních projektech ostatních kluků bych mohl mluvit hodiny, a i díky tomu jsme, myslím, našli společný divadelní jazyk a souhru. Nemůžu se dočkat, až společně zase něco vymyslíme. Ten společný tah na bránu a hlavně pochopení divadelního provozu, nutnost být na zkoušce včas, umět text, mít čas a ochotu jezdit na štace je něco, po čem touží každý, kdo dělá divadlo. A úplně nejraději mám ten fakt, že jsem v inscenaci Sex režírován Jardou Kodešem a já sám režírovat nemusím. (smích)

Není to jednoduché...

Asi tak nějak by se to dalo ve stručnosti říct, kdyby se člověk rozhodl najít jednu krátkou větu, která by vystihovala obě včerejší představení, protože být ženou filmového kritika nebo literární postavou, která musí žít svým autorem předepsaný život, opravdu není jednoduché.

Pátek 48. Českolipského divadelního podzimu nabídl, jak už bývá zvykem, dvoják, který zahájilo pražské Divadlo pod Palmovkou inscenací Žena filmového kritika, pod níž je podepsán jeden z předních českých autorů a divadelních režisérů současnosti, Tomáš Dianiška. Mimochodem publiku našeho festivalu už dobře známý jako autor a režisér představení Špinarka. Tentokrát se Dianiška opírá o blog anonymní autorky, manželky filmového kritika, který převedl do divadelní podoby. Představení nám dává nahlédnout do života ženy, které jsou asi tak nějak předurčeni muži od filmu. Po dvou bývalých partnerech pohybujících se na poli filmu narazí na dalšího muže a ten, ač se to zpočátku pokouší tajit, je dokonce filmovým kritikem, tak trochu žijícím si mimo realitu ve svém světě filmů, a tak trochu nepraktickým pro běžný život, ať už jde o balení kufru, hlídání dcery či třeba smontování šuplíku. Jejich manželské soužití je líčeno z pohledu kritikovy ženy s notnou dávkou glosování, humoru a ironie a nacházíme v něm pak samozřejmě sarkastickou reflexi vztahů mezi muži a ženami obecně. Ale co na plat, i když se manželka průběžně ujišťuje, že být ženou filmového kritika opravdu není jednoduché, nakonec se ujistí, že bez něj a toho všeho by pro ni život byl nuda. Divák si užije naplněných osmdesát minut ozdobených spoustou nápaditých situací, humoru, odkazů na filmový svět i interakce mezi jevištěm a hledištěm.

Po besedě se souborem, resp. oběma hereckými protagonisty a krátké pauze už jeviště patřilo Jaroslavu Střelkovi, který se se svými monodramaty vrací na českolipskou přehlídku poměrně pravidelně. Letos s truchlokomedií, která zarezonovala amatérskou scénou a dostala se až do programu Jiráskova Hronova. Nenávidím tě, Bukowski! je volnou dramatizací knihy Ženský amerického spisovatele Charlese Bukowského. Autor proslulý tím, že se takřikajíc s ničím nepáře, je na divadle uváděný poměrně málo.

Dramatizace, za níž stojí přímo Střelka, který je tady zároveň i režisérem a hercem, si pohrává s myšlenkou, že hlavní postava, spisovatel Henry Chinaski, to nemá zrovna jednoduché, jelikož musí žít život, jaký mu Bukowski napsal. A tak spolu s ním cestujeme po autorských čteních po celé Americe, střídáme láhve i milenky, o nichž nám vypráví skrze sbírku jejich kalhotek, a vůbec jsme na chvíli součástí jeho bohémského života. Ale opravdu chce Henry Chinaski žít tento život, nebo to chce jen Charles Bukowski? Představitel Chinaskiho nás do jeho života vtáhne dokonale hned na začátku a to tak, že je s ním divák všude a prožívá vše a nepustí jeho pozornost ani na chvíli až do konce.

Festival se pomalu blíží do finále a jestliže pátek oproti předchozím dnům porci divadla zdvojnásobil, tak to je jen malá příprava na závěrečnou sobotu a její čtyři představení!

Ohlasy / Žena filmového kritika

„To bylo tak úlevné, že v tom nekonečném vesmíru praní prádla nejsem sama.“

„Skvěle a velmi zábavně zpracovaný blog.“

„S velkou nadsázkou a srandou ukázaná realita mnohých nás, vyhyňulých mužů.“

Ohlasy / Nenávidím tě, Bukowski!

„Smekám. Tenhle chlap je fakt talent.“

„Skvělé funkční divadelní nápady. A to Lynchovské prase?! Super. Možná jsem chtěl, aby to bylo ještě víc vyšituté. Ale i tak to bylo skvělé.“

